

Sygn. akt I Ca 229/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SO Elżbieta Zalewska-Statuch

SO Antoni Smus

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa

(...) Sp. Z o.o. w upadłości

likwidacyjnej z siedzibą w S.

przeciwko A. J. Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 28 stycznia 2016 roku, sygn. akt I C 190/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa (...) Sp. Z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. na rzecz A. J. Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 229/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo W. M. syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S.

przeciwko Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. J. o zapłatę kwoty 74.290,24 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty (pkt 1.). Sąd orzekł także o kosztach procesu (pkt 2.) oraz o nieuiszczonych kosztach sądowych (pkt 3.).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. J. prowadził postępowanie egzekucyjne o sygn. akt Km 1925/12 z wniosku wierzyciela (...) Sp.

z o.o. z siedzibą w W. przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w S.. W toku postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano od dłużnika następujące kwoty:

- w dniu 15 czerwca 2012 r. – 79.167,06 zł, z czego 69.933,22 zł przekazano wierzycielowi, 3.600,00 zł przekazano pełnomocnikowi wierzyciela tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym, 5.585,17 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 16,95 zł przeznaczono na pokrycie kosztów korespondencji, 27,72 zł przeznaczono na pokrycie kosztów zapytań, 4,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu,

- w dniu 19 czerwca 2012 r. – 104.044,72 zł z czego 73.068,81 zł przekazano wierzycielowi, 20.000,00 zł zwrócono dłużnikowi, 10.956,96 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 16,95 zł przeznaczono na pokrycie kosztów korespondencji, 2,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu,

- w dniu 21 czerwca 2012 r. - 137 471,95 zł z czego 119 539,09 zł przekazano wierzycielowi, 17 930,86 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 2,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu,

- w dniu 22 czerwca 2012 r. - 4 586,27 zł z czego 4 229,00 zł przekazano wierzycielowi, 338,32 zł oraz 16,95 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 16,95 zł przeznaczono na pokrycie kosztów korespondencji, 2,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu,

- w dniu 02 lipca 2012 r. - 757 257,89 zł z czego 393 353,38 zł przekazano wierzycielowi, 340 000,00 zł zwrócono dłużnikowi, 23 823,41 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 79,10 zł przeznaczono na pokrycie kosztów korespondencji, 2,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu,

- w dniu 09 lipca 2012 r. - 127 552,00 zł z czego 60 000,00 zł przekazano wierzycielowi, 58 542,35 zł zwrócono dłużnikowi, 9 000,00 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 5,65 zł przeznaczono na pokrycie kosztów korespondencji, 4,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu,

- w dniu 10 lipca 2012 r. - 100 000,00 zł z czego 40 000,00 zł przekazano wierzycielowi, 53 996,00 zł zwrócono dłużnikowi, 6 000,00 zł pobrano tytułem opłaty egzekucyjnej, 4,00 zł przeznaczono na pokrycie kosztów przelewu.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2012 r. w punkcie 1. stwierdzono, że postępowanie egzekucyjne uległo umorzeniu z mocy samego prawa na podstawie art. 146 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535). W punkcie 2. ustalono koszty postępowania egzekucyjnego na łączną kwotę 74 290,24 zł i w całości obciążono nimi wierzyciela. W punkcie 3. wezwano wierzyciela do zapłaty niepokrytych zaliczkowo kosztów egzekucyjnych w kwocie 267,68 zł. Ponadto postanowiono zwrócić wierzycielowi tytuł wykonawczy po uiszczeniu niepokrytych zaliczkowo kosztów egzekucyjnych (punkt 4.).

Postanowienie to doręczono zarówno pełnomocnikowi wierzyciela, jak również (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. w dniu 10 grudnia 2012 r. Postanowieniem z dnia 10 października 2013 r. Komornik sprostował punkt 2. postanowienia z dnia 04 grudnia 2012 r. w ten sposób, że określenie „w całości obciążyć nimi wierzyciela” zastąpił stwierdzeniem „w całości obciążyć nimi dłużnika”.

Pismem z dnia 14 października 2013 r. (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. zwrócił się do Komornika o zwrot kwoty 74.920,24 zł pobranej od upadłego dłużnika tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego wobec obciążenia tymi kosztami wierzyciela na podstawie postanowienia z dnia 04 grudnia 2012 r. Pismem z dnia 23 października 2013 r. Komornik odmówił zwrotu kwot pobranych od upadłego dłużnika tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego, wskazując, że obciążenie wierzyciela tymi kosztami w treści postanowienia z dnia 04 grudnia 2012 r. miało charakter oczywistej omyłki pisarskiej. Na postanowienie

z dnia 10 października 2013 r. skargę złożył (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S.. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 30 grudnia 2013 r. uchylono zaskarżone postanowienie. Na postanowienie Sądu wydane wskutek rozpoznania skargi zażalenie złożył zarówno pełnomocnik wierzyciela, jak i Komornik. Zażalenia te zostały oddalone postanowieniami Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 21 marca 2014 r. oraz z dnia 07 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Sieradzu postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 50/14 w trybie art. 759 § 2 k.p.c. zmienił prawomocne postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. J. z dnia 04 grudnia 2012 r. wydane w sprawie Km 1925/12 w zakresie punktu 2 w ten sposób, że w miejsce sformułowania „i w całości obciążyć nimi wierzyciela” postanowił wpisać „i w całości obciążyć nimi dłużnika”. W dniu 14 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu wskutek rozpoznania zażalenia od tegoż postanowienia zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż stwierdził brak podstaw do zastosowania art. 759 § 2 k.p.c. W toku postępowania egzekucyjnego powód, a wcześniej upadły, nie kwestionował wysokości pobranej i ustalonej opłaty egzekucyjnej.

Pismem z dnia 22 czerwca 2014 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 74.290,24 zł. Pismem z dnia 17 lipca 2014 r. pozwany odmówił zwrotu pobranych kwot.

Począwszy od 2013 r. pozwany osiąga średni miesięczny dochód wynoszący około 30.000,00 zł miesięcznie. W 2012 roku dochód ten był wyższy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podkreślił, że stan faktyczny w sprawie w zasadzie nie był sporny, a spór między stronami dotyczył oceny prawnej przebiegu postępowania egzekucyjnego, jako źródła powstania po stronie powoda roszczenia o zwrot kwot pobranych od niego w toku postępowania egzekucyjnego tytułem opłaty egzekucyjnej oraz wydatków wobec ostatecznego obciążenia tymi kosztami wierzyciela.

W ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, że podstawę roszczenia powoda stanowi art. 405 k.c., w sytuacji, gdy kwestia odpowiedzialności komornika za tego typu zachowania została uregulowana w art. 23 ustawy z 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (j.t.: Dz.U. z 2015 r., poz. 790 – dalej: „u.k.s.e.”). Sąd wyjaśnił, że art. 405 k.c. zawiera normę prawną o charakterze generalnym, natomiast w art. 23 u.k.s.e. ustawodawca zawarł normę prawną o charakterze szczególnym.

Następnie Sąd omówił przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej komornika, wskazując, że mają zastosowanie ogólne zasady prawa cywilnego w tym zakresie. Sąd podkreślił, że należy zatem wykazać powstanie szkody, zaistnienie zdarzenia wyrządzającego ową szkodę (w tym przypadku bezprawne działanie lub niezgodne z prawem zaniechanie) oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a tym zdarzeniem, które ją wywołało. Sąd zaznaczył, że obowiązek wykazania, że przesłanki powyższe zaistniały obciąża powoda, podobnie, jak obowiązek udowodnienia wysokości doznanej szkody, a tym samym zasadności wartości zgłoszonego roszczenia (art. 6 k.c.).

Sąd stwierdził, że przepisy prawa, regulujące odpowiedzialność komornika nie wymagają uzyskania prejudykatu, tj. orzeczenia sądu, iż konkretna czynność egzekucyjna, którą poszkodowany wskazuje jako źródło szkody, jest niezgodna z prawem.

Sąd zaakcentował, że działania pozwanego polegające na pobraniu wraz z egzekwowanym świadczeniem opłaty oraz wydatków nie można określić jako niezgodnego z prawem.

Sąd przywołał art. 49 ust. 1 u.k.s.e. oraz art. 770 k.p.c. W kontekście tychże przepisów Sąd wyjaśnił, że nie można przyjąć, iż powód poniósł w związku z działaniem pozwanego jakąkolwiek szkodę. Nie regulując swoich zobowiązań finansowych, doprowadził do konieczności wszczęcia przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego. W ocenie Sądu musiał przy tym mieć świadomość, iż prowadzenie tegoż postępowania wiązać się będzie z określonymi kosztami, którymi zostanie obciążony. Zdaniem Sądu nie jest uprawniony pogląd, zgodnie z którym uiszczenie opłaty egzekucyjnej przez dłużnika w ramach postępowania egzekucyjnego stanowi szkodę, z tego względu, że w postępowaniu egzekucyjnym stanowiącym następstwo postępowania jurysdykcyjnego, egzekucja wierzytelności

wraz z ustaleniem i pobraniem przez organ egzekucyjny opłaty egzekucyjnej jest celem tego postępowania. Sąd podkreślił, że na taką ocenę bez wpływu pozostaje obciążenie postanowieniem z dnia 4 grudnia 2012 r. kosztami postępowania egzekucyjnego wierzyciela i fakt uprawomocnienia się tegoż postanowienia.

W tym miejscu Sąd omówił prawomocność orzeczeń w kontekście art. 363 oraz 365 k.p.c.

Kolejno Sąd zaznaczył, że w niniejszej sprawie postanowienie w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego uprawomocniło się bez jego zaskarżenia.

W obrocie prawnym pozostało zatem postanowienie ustalające koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1925/12 i obciążające nimi bezprawnie wierzyciela. W ocenie Sądu jest oczywistym, że taki błąd nie mógł być sanowany zarówno w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, ani też w trybie art. 759 § 2 k.p.c.

Sąd stwierdził, że w oparciu o art. 23 u.k.s.e. roszczeń mógłby dochodzić jedynie wierzyciel w wypadku poniesienia szkody, jako bezprawnie obciążony kosztami postępowania egzekucyjnego, a nie dłużnik, który w niniejszym postępowaniu stara się wykorzystać oczywisty błąd organu egzekucyjnego przy redakcji postanowienia. Zdaniem Sądu takie postępowanie nie mające uzasadnienia w przepisach prawa pozostaje także sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości. Sąd uznał, że koszty zostały ustalone prawidłowo, a w toku postępowania pełnomocnik powoda nie kwestionował ich wysokości. Z tych wszystkich względów Sąd doszedł do wniosku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **powód**, który zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczności istotnych ustaleń stanu faktycznego z treścią dowodów zebranych w sprawie, które w konsekwencji doprowadziły do przyjęcia, że działania pozwanego nie można określić jako niezgodnego z prawem, w sytuacji kiedy w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym nie było podstaw prawnych do obciążenia wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego;

- art. 23 u.k.s.e. przez uznanie, że dłużnik nie był uprawniony do dochodzenia odszkodowania od Komornika Sądowego, w sytuacji kiedy to wierzyciel (...) sp. z o.o. nie ma żadnego interesu w tym, aby dochodzić odszkodowania od Komornika bowiem pomimo wadliwego postanowienia, został wzbogacony o kwotę 74.290,84 zł, którą to kwotę może nadal dochodzić od powoda;

- art. 415 k.c. przez przyjęcie, że w sprawie nie zachodzi przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w postaci szkody po stronie powoda, w sytuacji kiedy uszczerbek majątkowy po stronie powoda polegał na tym, że zaliczono na poczet należności dochodzonej w postępowaniu egzekucyjnym przez wierzyciela kwotę niższą niż gdyby kosztami postępowania egzekucyjnego został rzeczywiście obciążony wierzyciel, a tym samym wierzyciel nadal może egzekwować roszczenie od powoda.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ jego treść, odnosi się faktycznie do przesłanki bezprawności działania komornika, a więc stanowi w istocie zarzut obrazy art. 23 u.k.s.e. Zarzut błędnych ustaleń faktycznych (ew. sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego) powiązany jest z nieprawidłowym odtworzeniem przez sąd zdarzeń i okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy lub sformułowaniem niewłaściwych wniosków na podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Uchybienia tego rodzaju materializują się więc w niezgodności ustaleń i wniosków sądu z treścią odpowiednio zebranych i ocenionych w sprawie dowodów (por. S.A. w Warszawie z dnia 19 lutego 2015 r., VI A Ca 419/14, LEX nr 1661267 oraz w wyroku z dnia 2 czerwca 2015 r., I A Ca 1790/14, LEX nr 1747293). Natomiast w rozpoznawanej sprawie, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, stan faktyczny jest bezsporny, kontrowersja dotyczy tylko istnienia materialnoprawnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Komornika Sądowego, to jest dokonania złej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod normę prawną.

Dlatego też Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznał je za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego przytaczania.

Nie są także uzasadnione zarzuty apelującego dotyczące naruszenia prawa materialnego - art. 23 u.k.s.e oraz art. 415 k.c.

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej komornika należy przypomnieć, że zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. O komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2015.790 - dalej "u.k.s.e.") komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu czynności.

Pojęcie "przy wykonywaniu czynności", obejmuje wszystkie, przewidziane w art. 2 u.k.s.e., działania i zaniechania o charakterze władczym zmierzające do realizacji celu egzekucji i brak podstaw do ograniczenia ich do tych, które nie miały charakteru przestępczego. Odstępstwo takie dotyczyć mogłoby jedynie czynności dokonywanych "przy okazji" czynności egzekucyjnych (tak SN w postanowieniu z dnia 25 lutego 2015 r., IV CSK 302/14, LEX nr 1665354). Źródłem odpowiedzialności komornika jest więc bezprawność rozumiana jako niezgodność jego zachowania towarzyszącego czynnościom egzekucyjnym z normatywnym wzorcem wynikającym z obowiązujących przepisów i klauzul generalnych.

Stosownie zaś do art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Z powyższego wynika, na co także trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, iż nałożenie obowiązku naprawienia szkody uzależnione jest od zaistnienia przesłanek, którymi są:

- 1) zdarzenie, z którym na określonych zasadach normy prawne wiążą obowiązek naprawienia szkody przez dłużnika;
- 2) szkoda i
- 3) związek przyczynowy, pozwalający ustalić, że zdarzenie jest przyczyną szkody.

Powód wywodzi swoje roszczenia z bezprawnego jego zdaniem działania dokonanego na jego szkodę w związku z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego przez pozwanego komornika, polegającego na wydaniu postanowienia o obciążeniu kosztami postępowania egzekucyjnego wierzyciela, podczas gdy faktycznie koszty te zostały pobrane z kwot wyegzekwowanych od powoda, czyli dłużnika.

Dla oceny czy działanie komornika, jako pozwanego, wobec powoda, jako dłużnika, było bezprawne kluczowe znaczenie ma wykładnia art. 770 k.p.c. w zw. z art. 49 ust. 1a u.k.s.e.

Art. 770 k.p.c. stanowi m.in., że dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji; **koszty ściągają się wraz**

z egzekwowanym roszczeniem; koszt egzekucji ustala postanowieniem komornik, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. Z kolei w myśl art. 49 ust. 1a u.k.s.e. komornik ściąga opłatę stosunkową, o której mowa w art. 49 ust. 1 u.k.s.e. od dłużnika proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanego świadczenia.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika zatem, że ściągnięcie kosztów stanowi obowiązek komornika znajdujący swe umocowanie w przepisach ustawowych; podlegają one ściągnięciu, a nie egzekucji. Obowiązek ich poniesienia przez dłużnika wynika z ustawy,

a nie z postanowienia komornika (zob. M. Brulińska w: J. Gołaczyński, kom. do art. 770 k.p.c., Lex/el.).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, pozwany w okresie od 15 czerwca 2012 roku do 10 lipca 2012 roku wyegzekwował od dłużnika łącznie 73.496,67 zł, które przeznaczył na poczet opłat i wydatków poniesionych przez Komornika. Tym samym organ egzekucyjny postąpił zgodnie z dyspozycją wymienionych przepisów, które obligowały go do obciążenia kosztami egzekucji właśnie dłużnika. W takiej sytuacji wydanie postanowienia w przedmiocie kosztów egzekucji służy jedynie całościowemu rozliczeniu kosztów, jako że w końcowej fazie egzekucji znana już jest ich ostateczna wysokość, co jest widoczne szczególnie w punkcie 3. postanowienia Komornika z dnia 4 grudnia 2012 roku, w którym pozwany wezwał wierzyciela do zapłaty niepokrytych zaliczkowo kosztów egzekucyjnych.

W konsekwencji sporny pkt 2. postanowienia, w którym pozwany obciążył wyegzekwowanymi kosztami wierzyciela, należało ocenić jako niezgodne art. 770 k.p.c.

w zw. z art. 49 ust. 1a u.k.s.e. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi było celowe, ponieważ powód jako dłużnik nie regulował swoich zobowiązań, toteż Komornik powinien był ustalić, że koszty egzekucji ponosi dłużnik. Nie zmienia to jednak faktu, że podstawą prawną do ściągnięcia kosztów egzekucji z egzekwowanego roszczenia był przepis art. 770 k.p.c.,

a nie postanowienie ustalające ich ostateczną wysokość. Dlatego też ściągnięcie od apelującego kosztów egzekucji przez Komornika było zgodne z prawem.

W rezultacie skoro działanie pozwanego było legalne, to nie można mówić o jego odpowiedzialności odszkodowawczej, gdyż nie została spełniona przesłanka bezprawności działania komornika względem powoda, pomimo wydania niespornie błędnego postanowienia kończącego postępowanie egzekucyjne z 4 grudnia 2012 r. Słuszny jest pogląd Sądu Rejonowego, że treść tego postanowienia mogłaby ewentualnie stanowić źródło szkody ale dla wierzyciela gdyby pozwany komornik zaczął ściągać należne koszty zgodnie z jego rozstrzygnięciem.

Nie zostały spełnione także pozostałe przesłankami odpowiedzialności komornika to jest szkoda oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zachowaniem organu egzekucyjnego. Przede wszystkim szkodą nie może być wyegzekwowanie od powoda kwoty 74.290,24 zł tytułem kosztów egzekucji, toczącej się, na podstawie ważnego tytułu wykonawczego, egzekucji celowej i wysokości kosztów ustalonych zgodnie z przepisami prawa. Zresztą sam apelujący w uzasadnieniu apelacji jest niekonsekwentny w uzasadnieniu powstania szkody. Z jednej strony podnosi, że bezprawność komornika polegała na wadliwym obciążeniu kosztami umorzonego postępowania wierzyciela, a z drugiej zarzuca, że pobranie przez komornika od wyegzekwowanych kwot kosztów egzekucji od dłużnika, wbrew treści postanowienia, spowodowało u niego rzeczoną szkodę.

Apelujący nie wykazał także, aby ściągnięcie przez pozwanego od powoda określonych kwot pieniężnych na poczet kosztów egzekucji było normalnym następstwem wadliwego postanowienia Komornika z dnia 4 grudnia 2012 roku. Jak zostało to wyżej podniesione, organ egzekucyjny ściągnął koszty od dłużnika na mocy art. 770 k.p.c., zanim doszło do wydania spornego orzeczenia.

Nie można też zgodzić się ze skarżącym, że Sąd pierwszej instancji uchybił treści art. 415 k.c., ponieważ jak to już podniesiono wyżej, samodzielną podstawę odpowiedzialności pozwanego, jako komornika, stanowi przepis art. 23 ust. 1 u.k.s.e. i jest to odpowiedzialność niezależna od winy. Natomiast przesłanką odpowiedzialności z art. 415 k.c. jest wina osoby wyrządzającej szkodę oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zawinieniem. Apelujący nie wykazał zgodnie z art. 6 k.c. przesłanek odpowiedzialności z tego przepisu, to jest aby na skutek winy pozwanego poniósł

szkodę, co więcej w uzasadnieniu apelacji wskazuje, że komornik ponosi odpowiedzialność niezależnie od zawinienia i zarzut ten stanowi de facto kolejne uzasadnienie naruszenia art. 23 ust. 1 u.k.s.e. w zw. z art. 361 §1 k.c.

Z przytoczonych względów Sąd odwoławczy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który powód przegrał w instancji odwoławczej w całości.

Sąd zasądził więc od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym, którą to kwotę Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 6) i § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).